

THIÊN CHÚA HIỆN HỮU NƠI ĐÊM TỐI NGỤC TÙ

... Tôi là đứa trẻ thiếu thốn tình thương. Mẹ Cha tôi thường xuyên cãi cọ khiến cho bầu khí gia đình luôn ngột ngạt khó thở. Do đó tôi bỏ nhà lang thang lêu-lổng trên vỉa hè thành phố. Kết quả là tôi bị lôi cuốn vào con đường nghiện ngập ma túy, rồi bị bắt giam. Sau 7 tháng bị tù, tôi bỏ được chứng nghiện ma túy. Nhưng tận sâu thẳm con tim trẻ trung, tôi vẫn khao khát và mơ ước tình yêu, một tình yêu chân thật của gia đình của mẹ cha. Và tôi âm thầm mơ ước: ngày tháng trôi qua sẽ giúp tôi gặp được tình thương.

Tôi may mắn tìm được việc làm với một ông chủ tôi thương mến. Ông nói với tôi là ông xem tôi như con ruột của ông. Lời thổ lộ khiến con tim rướm máu của tôi được an ủi. Tôi tận lực chu toàn công việc và hoàn toàn tin tưởng nơi ông, cho dù đồng lương không tương xứng với việc làm và ông

cũng không chịu ký giao kèo nhận tôi là người thợ thực thụ của ông. Ông giải thích sở dĩ phải làm thế là vì ông gặp khó khăn trong vấn đề tài chánh.

Cho đến một ngày, bỗng dưng tôi bị nghỉ việc, không một lời giải thích, cũng không một đồng lương bù trừ. Tôi cầu cứu với nghiệp đoàn nhưng họ bảo bắt lực vì tôi không có giấy giao kèo bảo lãnh của chủ. Và chỉ khi đó tôi mới biết ông chủ là người bất bình thường. Con tim rướm máu của tôi lại có dịp bị vỡ tung. Tôi đâm ra thù đời và oán hận ông chủ. Tôi quyết định sống bằng nghề ăn trộm, bắt đầu nơi nhà ông chủ cũ của tôi, rồi đến các nhà khác.

Trong vòng 30 tháng trời - hơn 2 năm rưỡi - tôi chuyên nghề ăn trộm ăn cắp. Tôi đi hết nhà này đến nhà khác, hết tiệm này sang tiệm nọ. Tôi vơ vét của cải nhà người ta. 10 tháng đầu của nghề bắt lương, tôi ung dung thi hành nghề nghiệp mà lương tâm không mấy may mắn cắn rứt. Tôi xem nó như chuyện bình thường và tin rằng phải có tiền để giải quyết tất cả. Con đường trộm cắp thênh thang mở rộng trước mắt, tôi cứ bình thản tiếp tục.

Nhưng rồi tôi bắt đầu bị đau khổ dần vặt. Sau trăm ngàn vụ trộm, giờ đây tôi khó lòng vượt thoát lưới vây bủa của cảnh sát. Tuy nhiên, tự bên trong một tiếng nói vang lên:

- Đâu có ích lợi gì nếu mày ngừng tay bây giờ. Bản án tù đã treo lên rồi, không có cách gì vượt khỏi vòng vây luật pháp, nên ngày nào còn tự do thì cứ tiếp tục nghề nghiệp bắt lương đã khởi đầu.

Nhưng cũng từ đó tôi sống trong nỗi lo sợ triền miên. Tôi rất sợ khi chạm mặt với cảnh sát. Thê thảm hơn nữa là tôi không dám nhìn thẳng mặt bất cứ người nào. Đối với tôi, bất cứ ai cũng có thể là người khám phá ra tôi là tên trộm cắp. Tôi có cảm tưởng là trên trán tôi có ghi đậm rõ ràng những lần trộm cắp của tôi. Tôi bỏ ăn, mất ngủ và đêm đêm tôi thức giấc vì những cơn ác mộng.

Ngày tôi bị bắt cũng là ngày hồng phúc, chấm dứt cơn ác mộng của tôi. Tôi có cảm tưởng giải thoát khỏi gánh nặng đang đè bẹp tôi từ mấy chục tháng qua. Nơi bốn bức tường nhà giam tôi bắt đầu suy tư về chặng đường vừa trải qua. Tôi ý thức rõ ràng về tất cả tội lỗi tôi đã phạm, cũng như những năm tháng dài từ đây tôi phải giam mình nơi ngục tù. Trong vòng hai ngày đầu, tôi chỉ biết khóc, khóc ròng rã như một đứa con nít. Rồi tôi đâm ra tuyệt vọng và muốn tự tử.

Trên tường phòng giam có treo một tấm lịch Công Giáo. Không biết làm gì nên tôi đọc mấy hàng chữ ghi trên đó: "Đức Chúa GIÊSU đến để tìm kiếm và cứu vớt những gì bị hư mất" (Luca 19,10). Như bị một sức mạnh vô hình nào đó lôi cuốn, tôi quỳ xuống và nức nở cầu nguyện, không phải vì lòng tin, như vì quá tuyệt vọng. Tôi thân thưa với Chúa:

- Nếu quả thật Chúa hiện hữu và sẵn sàng cứu giúp người tội lỗi hư mất, như tấm lịch treo tường nói, thì xin Chúa hãy cho con được nhận biết Chúa.

Lạ lùng thay, sau lời cầu xin, lòng tôi cảm thấy một niềm an bình bao la và một con tim hoàn toàn đổi mới. Tôi tin mạnh mẽ là có Chúa. Tôi cũng xin người canh tù cho tôi một cuốn Kinh Thánh. Rồi tôi nhớ lại tất cả những lần tôi trộm cắp và thâm nhủ:

- Tôi phải xưng thú tội lỗi thì mới được tha thứ.

Nghĩ thế rồi tôi lấy giấy viết thư xin lỗi tất cả những gia đình mà tôi đã ăn trộm .. Một điều xảy ra ngoài sức tưởng tượng của tôi là hầu hết các gia đình nhận thư tôi, đều trả lời. Họ cho biết những nỗi đau khổ khi bị mất tiền của. Nhưng giờ đây họ sẵn sàng tha thứ. Có người hứa sẽ đến nhà giam thăm tôi. Người khác bảo tôi đến thăm họ khi nào ra khỏi nhà tù. Tôi cảm tạ hồng ân THIÊN CHÚA cho tôi gặp lại Ngài và nhận lãnh sự tha thứ từ những người tôi đã xúc phạm đến của cải và hạnh phúc gia đình họ.

... *Chứng từ của Christian tù nhân trẻ người Pháp.*

.... Bấy giờ Đức Chúa GIÊSU phán dụ ngôn này. Người kia có hai con trai. Đứa em thưa với cha rằng: "Thưa cha, xin cha cho con phần gia tài thuộc về con". Người cha liền chia gia tài cho các con. Ít ngày sau, đứa em thu nhặt tất cả của mình, trốn đi miền xa và ở đó ăn chơi xa xỉ phung phí hết tiền của. Khi nó tiêu hết tiền của thì vừa gặp nạn đói lớn trong miền đó, và nó bắt đầu cảm thấy túng thiếu. Nó vào giúp việc cho một người trong miền. Người này sai nó ra đồng chăn heo. Nó muốn ăn những đồ cặn bã heo ăn cho đầy bụng, nhưng cũng không ai cho. Bấy giờ nó hồi tâm lại và tự nhủ: Biết bao người làm công ở nhà cha tôi được ăn uống dư dật, còn tôi, tôi ở đây phải chết đói. Tôi muốn ra đi trở về với cha tôi và thưa người rằng: "Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa, xin cha đối xử với con như một người làm công của cha". Vậy nó ra đi và trở về với

cha nó. Khi nó còn ở đằng xa, cha nó chợt trông thấy, liền động lòng thương. Ông chạy ra ôm choàng lấy cổ nó và hôn nó hồi lâu.. Người con trai lúc đó thưa rằng: "Thưa cha, con đã lỗi phạm đến trời và đến cha, con không đáng được gọi là con cha nữa".

Nhưng người cha bảo các đầy tớ: "Mau mang áo đẹp nhất ra đây và mặc cho cậu. Hãy đeo nhẫn vào ngón tay cậu và xỏ giày vào chân cậu. Hãy bắt con bê béo làm thịt để chúng ta ăn

mừng: vì con ta đây đã chết, nay sống lại, đã mất, nay lại tìm thấy". Và người ta bắt đầu ăn uống linh đình. Người con cả đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, nghe tiếng đàn hát và nhảy múa, anh gọi một tên đầy tớ để hỏi xem có chuyện gì. Tên đầy tớ nói: "Đó là em cậu đã trở về và cha cậu đã giết bê béo, vì thấy cậu ấy về mạnh khỏe". Anh liền nổi giận và quyết định không vào nhà. Cha anh ra xin anh vào. Nhưng anh trả lời: "Cha coi, đã bao năm con hầu hạ cha, không hề trái lệnh cha một điều nào, mà không bao giờ cha cho riêng con một con bê nhỏ để ăn mừng với chúng bạn. Còn thằng con của cha kia, sau khi phung phí hết tài sản của cha với bọn đàn đấm, nay trở về thì cha lại sai làm thịt bê béo ăn mừng nó". Nhưng người cha bảo: "Hỡi con, con luôn ở với cha, và mọi sự của cha đều là của con. Nhưng phải ăn tiệc và vui mừng, vì em con đã chết nay sống lại, đã mất nay lại tìm thấy" (Luca 15,1-3.11-32).

(Charles Lepetit, "Mes Amis Les Pauvres", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 42-45)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt